

Ferran Villalonga (València, 1960) és president de l'Institut Ignasi Villalonga d'Economia i Empresa, una institució que fa més d'un decenni que reivindica l'eix mediterrani i promou la col·laboració dels territoris que el conformen.

“L'eix mediterrani és molt més que un tren”

Quina impressió us causa la declaració com a prioritari del corredor mediterrani?

—És un èxit de l'Institut Ignasi Villalonga (IIVVEE) i de la societat civil de l'euroregió. L'IIVVEE va tindre la visió de treballar una idea en què ningú no creia, quan totes les mirades s'adreçaven a unes altres infraestructures. Durant molt de temps hem predicant al desert i ens hem trobat amb la indiferència d'algunes institucions, tant polítiques com econòmiques, com ara la Cambra de Comerç de València. A partir del 2010, amb els actes que organitzem a València per a presentar el *Llibre Blanc de les Infraestructures de l'Euram* i a Brussel·les, amb tot de representants de l'euroregió, vam començar a notar un canvi de sensibilitat. Després de deu anys de feina, de mirar de convèncer la gent des de la base, considere molt positiu que les institucions hagen incorporat aquesta infraestructura com una demanda estratègica. És cert que açò podria haver passat ara fa deu anys, i ara tindriem feta una part del trajecte, però ara no té sentit lamentar-se'n. Ara toca fer efectives les inversions que s'han promès. Això que ara tenim dibuixat sobre el mapa ha d'esdevindre una realitat, des d'Alacant fins a la Jonquera.

—A què atribuïu el canvi de sensibilitat de les institucions polítiques i econòmiques?

—Crec que van errar quan van donar prioritat a l'anàlisi política sobre l'anàlisi de les dades. Haurien d'haver analitzat les xifres i les dades i, a par-

JORDI PLAY/ARXIU

tir d'ací, projectar amb seny. Tothom pensava que el més important era el TGV i l'autopista Madrid-València. Els valencians ens enlluernàrem amb aquelles reivindicacions i vam deixar de pensar en el futur. Les infraestructures s'han de planificar a vint anys o trenta. Les institucions econòmiques i polítiques tenen la responsabilitat de fer anàlisis a llarg termini, planificar allò que ha de vindre. Les coses no es poden fer a curt termini.

—A mitjà termini caldrà pensar com finançar la infraestructura. El ministeri espanyol de Foment ha promès una inversió de més de 19.000 milions d'euros fins el 2020. Creieu que es farà efectiva?

—El president de la Generalitat ho ha dit: l'eix mediterrani és el més rendible dels que s'han aprovat. El cor-

redor mediterrani és un fet econòmic, de concentració d'empreses, exportacions, ports... L'eix mediterrani és veritablement prioritari i s'ha de fer abans que qualsevol altre perquè és aquí que hi ha l'eixida de la crisi.

—El ministre Blanco s'ha compromès amb el corredor mediterrani, però bufen vents de canvi a Madrid i és molt possible que pròximament hi governe el PP. Quines repercussions pot tenir, això, en el finançament del corredor?

—El consens al voltant del corredor mediterrani ja està collat entre tothom i no ens hem de preocupar. A mi em consta que en el programa del Partit Popular hi figura aquest eix com a prioritari. Tothom ho ha assumit i, si hi ha hagut dissidència ha estat a Aragó, a Extremadura,... Però, en general, tots els partits polítics s'han rendit davant l'evidència que l'eix mediterrani era l'eix que calia fer.

—Confieu que el 2020 el veurem circular en plenitud?

—El corredor mediterrani és molt més que un tren, un port o una infraestructura. L'eix mediterrani és una xarxa de connexions, d'interrelacions econòmiques i socials que va molt més enllà d'un tren de mercaderies o de passatgers. És un teixit empresarial i social que requereix una planificació i que ha de mirar a llarg termini. L'euroregió és molt més que un tren.

—Què els toca fer als polítics, en aquest camp?

—Els polítics han de prendre nota d'aquesta petita història del corredor mediterrani. Cal començar a treballar sense complexos entre les regions per tal de fer possible l'euroregió. Cal anar plegats perquè el ports, zones logístiques i coneixements... no tenen raó de ser sense el seu hinterland. Si no caminem junts no eixirem de la crisi.

Violeta Tena